

Крило і колесо

Микола Руденко

Коліс природа не створила
І навіть не дала ідей.
Зате були у неї крила,
Що в небо кликали людей.

Здригнулося планетне тіло,
Озався гомін у зірках,
Коли внизу заторохтіли
Колеса на материках.

І все ж земля була, мов кара,
А світ вузький, мов погрібець:
Орел висміював Ікара,
Хихикав підлий горобець.

Але Ікар, нап'явши крила,
Стрибав із вишок та дзвіниць.
Він вішав крила, як вітрила,
І помирав, упавши ниць.

Та десь була у сонці віза,
Якої ще не знав Ікар:
Лише на крилах із заліза
Ти, соколе, злетиш до хмар.

Залізо? Хе! Чи ви похмільні?
Не кривдіть матінку святу...
І не один до божевільні
За єресь кинутий оту.

Нікого із людського роду
Вже не дивує наш прорив,
А де ж мудрець, який природу
На колесі перехитрив?

Він більше винайшов, ніж крила,
Хоч не літав його візок:

Він не орлицю, а світила
Собі узяв за образок.

Він дав уяві повну волю:
Намарив грішний чоловік,
Що Сонце котиться по полю
І звозить хліб йому на тік...

Які ж про нього біля ватри
Плітки сусідами плелись?
Які печерні психіатри
Його впокоїли колись?